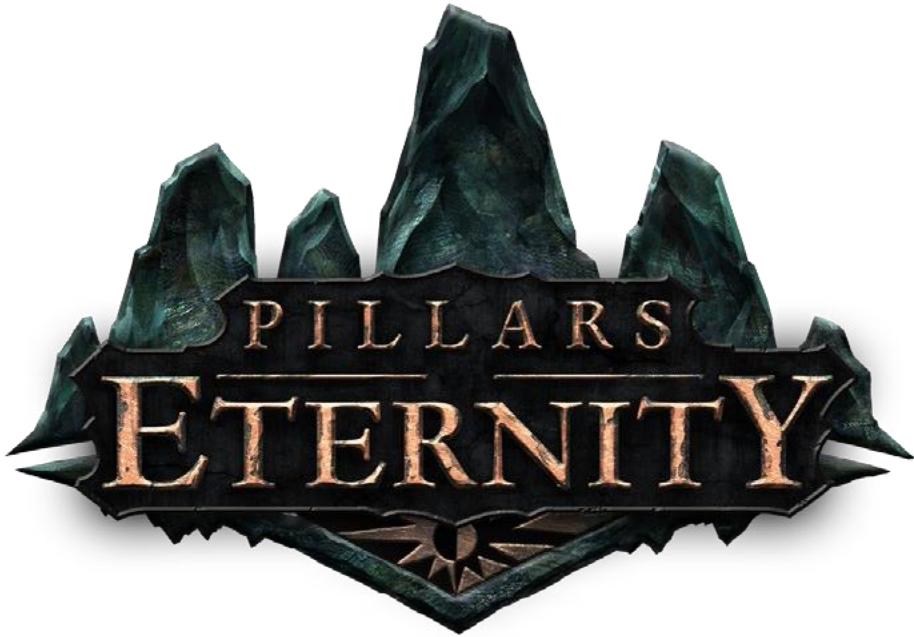
The cover art depicts a dark, atmospheric forest with gnarled, leafless trees. In the foreground, a dark-skinned, elf-like character with pointed ears stands in profile, wearing a black cloak and carrying a long sword across his back. He is looking towards a smaller, furry, winged creature with large ears, seen from behind. The creature has a brown backpack and is walking away from the viewer. The overall color palette is muted, with greys, browns, and a hint of purple in the shadows.

PILLARS
OF
ETERNITY

BLOOD REGISTER

SBÍRKA KRVE

PAUL KIRSCH

Autoři:

Napsal: Paul Kirsch

Obálka: Jason Seow

Přeložil: WhiteHorse

© 2014 Obsidian Entertainment, Inc. Všechna práva vyhrazena.
„Obsidian“, „Obsidian Entertainment“, „Pillars of Eternity“, a související loga jsou registrovanými i neregistrovanými obchodními značkami Obsidian Entertainment, Inc. Všechna práva vyhrazena.

SBÍRKA KRVE

Neolas naslinil prst a otočil stránku sčítací knihy. Nacházel se před otevřeným vchodem do statku. Rolník neviděl důvod povolit mu vstup a stál ve vratech se zkříženýma rukama. Neolas pochyboval, že lidé ve Stromodaru vůbec kdy viděli orlana v postavení úředníka.

„Poslední dotaz,“ řekl Neolas. „Kolik rodin, jak nejpřesněji mi můžete říct, tu bylo stíženo epidemií bezdechých?“ Když na něj rolník mlčky zíral s viditelnou nechutí, pokračoval.

„Nechci vám dělat potíže. Shromažďuji jen informace pro hlavní město. Říká se tomu sčítání lidu.“

Rolník si odkašlal. „A proč to potřebují vědět?“

„Jsme v krizi,“ odpověděl Neolas. „Vévoda musí vědět, které kraje potřebují zvýšenou pozornost.“

„Chcete snad sdělit vévodovi, že potřebujeme pomoc?“ Rolník se ušklíbl. „Má snad lék proti Odkazu?“

„Obávám se, že ne,“ řekl Neolas. „Můžeme se vrátit k dotazníku?“

Rolník se zavrtěl. Neolas viděl jeho vnitřní boj. Najednou se zdálo, že by svými odpověďmi rád upoutal vévodu Aeara, ale je znechucen tím, že si pro odpovědi přišel někdo, kdo výškou stěží dosahuje kliky jeho dveří. Podíval se kamsi za Neolase a pak se jeho zamračený pohled stočil dolů k němu.

„Pět rodin,“ řekl. „Ve všech jsou těhotné ženy. A samozřejmě nejde o první případy.“

Neolas zavřel poznámky a zmírnil tón. „Podařilo se někomu z nich přivést na svět zdravé dítě?“ Rolník zakroutil hlavou. Ještě chvíli spolu mluvili, ale Neolas již slyšel vše, co potřeboval. Osm obyvatel Stromodaru, co souhlasilo se zapojením do průzkumu, mu dalo navlas stejné odpovědi.

U cihlové zdi hostince dole na konci uličky na něj čekal nějaký muž. Ruku držel na jílci meče, který by hravě dokázal rozseknout hospodu vpůli. Jeho

elfské rysy neodrážely téměř žádné emoce.

„Gacgene,“ oslovil jej Neolas.

Vysoký elf nezúčastněně zavrčel. Orlan Neolas dosahoval svému společníkovi sotva k jeho opasku s přezkou ve tvaru vlčí hlavy.

„Ještě dva průzkumy a bude jich deset. Pak se přesuneme dál.“

Gacgen přikývl. Vydali se cestou k dalšímu domu. Neolasův strážce nemusel ani tentokrát vytahovat svůj meč. Avšak i zde se potvrdily Neolasovy obavy – Waidwenův odkaz se stupňuje.

Když slunce zapadalo, odebrali se do svého pokoje v Zamilovaném fampýrovi.

„Na okraji města je chatrč, kde se chci zítra zastavit,“ řekl Neolas. „Potom se pustíme k Einině Odpočinku.“

Seděl u svého stolu, přistrčenému k jedinému oknu. Když Neolas objednával pokoj pro dva, hostinský se na něj díval s pochybami. Rozpočet na cestu nepočítal se strážcem, který byl pro Neolase jen stěží zaplatitelným luxusem.

Gacgen, zachumlaný do přikrývek, si ve své posteli dlouze povzdechl. „Co to zase píšeš?“ zeptal se.

„Pobídky,“ odpověděl Neolas. „Čím dále se dostáváme, tím podezřívavější jsou obyvatelé. Musím udělat něco pro to, aby mi věřili.“

„To je tím, že jsi orlan,“ utrousil Gacgen.

Neolas spolkl ostřejší odpověď. „Jen chrání své děti,“ poznamenal pouze.

„I ty bezduché?“ otázal se Gacgen.

Neolas otřel brk a jemně pofoukal poslední zasychající písmena. „Rodina dokáže neuvěřitelné věci.“

Gacgen o tom chvíli uvažoval a pak se obrátil tváří ke zdi. „Tvoje pobídky nebudou k ničemu,“ odušil. „Lidi věří stříbru a zlatu. Lži se snadno píše, papír snese všechno.“

V jeho hlase bylo něco, co Neolase zarazilo. Postřehl v něm ještě větší stopu

nezvratnosti, než spatřil v tvářích zoufalých rodin, jež navštívil. Neolas měl dojem, že i když se elf snaží nic nedat najevo, musel už zažít nějakou velkou ztrátu nebo zklamání. Rozhodl se, že to nechá na později a zůstal potichu. Jeho společníkovi jde o plat, a ne o soucit bezbranného úředníčka, kterého musí chránit.

Za úsvitu vyrazili rychlým tempem, které zahání ranní chlad. Neolas se hrbil pod tíhou své sčítací knihy, na kterou si vyrobil šikovný závěs, ulevující jeho záďm. Na doporučení ochotného hostinského Neolas zamířil do mlází mezi stromy vedle hlavní cesty, kde se klikatila pěšinka vedoucí k jejich dalšímu cíli.

Chatrč na konci stezky vypadala spíš jako nějaké zvláštní zvlnění terénu. Díry ve hniјících stěnách srubu byly zalepeny mechem a lišejníkem a na drnové střeše rostly trsy hub. Vítr přinášel hnilobný zápach.

Gacgen zavěťřil a zastavil se. „Tohle místo se mi nelíbí.“ řekl.

„Nezdržíme se tu dlouho,“ usoudil Neolas. „Mimoto, tenhle už bude desátý.“ Připravil si sčítací knihu, brk a zaklepal na dveře. Zpoza dveřl zaslechl šouravý zvuk. „Jsem úředník vévody Aeara,“ ohlásil se Neolas. „Provádíme sčítání lidu.“

Dveře se maličko pootevřely a škvírou vykoukl zarostlý muž. Vnitřek chatrče za ním byl zcela temný. Zmateně mžoural do ranního světla, dokud jeho pohled nesjel dolů k Neolasovi.

„Ak!“ probral se najednou. „Roztomilé stvoření, že ano? Pročpak, maličký, klepeš na dveře mé?“

Nějakou chvíli trvalo, než si Neolas uvědomil, že muž nepronášl zpěvavým přednesem verše, ale promlouvá s jakýmsi neurčitým přízvukem. „Musím vám položit několik otázek,“ řekl.

Dveře se pootevřely o něco víc a vyvalil se z nich pach špíny a potu. Muž uvnitř byl oblečen do rozdrbaných hadrů, plandajících na jeho kostnatém těle.

„Drašok Zelenoprstý mu neodpoví na žádné otázky,“ odsekl.

Neolas vytáhl list papíru a nabídl mu jej škvírou mezi dveřmi. „Výměnou za

svůj čas budete přihlášen do slosování o zlatý dukát.“

Drašok zíral na Neolase, jako by se nabízená transakce svou složitostí rovnala přepočtu drah nebeských těles.

„Věnuje mi pěkný papír za slova v pravdě řečená?“ Podrbal se na čelisti a jeho rty se roztáhly do úlisného zubatého úsměvu. Neolas se letmo podíval na Gacgena. Elf vyčkával se stoickým klidem. Neolas po několikaminutovém rozhovoru s poustevníkem zjistil, že Drašok je zahradník samouk bez žijících příbuzných. Tomu Neolas, vzhledem ke stavu tohoto domu a podivně zbarveným houbám všude okolo, uvěřil celkem snadno.

Zeptal se: „Víte, kolik rodin bylo stiženo Odkazem?“ Drašok ještě více otevřel dveře.

„Nikolivěk. Ale slyším mnohé. Kde duševní esence kdys proudem tekla, dnes vzácná jest jak královský med.“

Pokynul mu. „Půjde dovnitř, roztomilé stvoření. Je tam krásně teplo a vlhko.“

Než mohl Neolas zdvořile odmítnout, někdo jej ohromnou silou odstrčil stranou. Byl to Gacgen. S vytaseným mečem a rozhodným výrazem ve tváři stál před Drašokem Zelenoprstým. Jeho obvykle netečný výraz zmizel, a i když se vlastně moc nezměnil, byl najednou zosobněná agrese.

„Co to děláš?“ vyjekl Neolas.

Gacgen ukázal vzhůru k okapu chatrče, odkud jako pohřební závoj visela vrstva porostu. Neolas spatřil to, čeho si předtím nevšiml. Vrstva mechu a hub se zformovala do drápů a znatelně se v průběhu rozhovoru přiblížila.

„U Beratha, co to je?“ otrásl se Neolas.

Ale nikdo ho neposlouchal. Drašok vycenil zuby a vrčel na Gacgena.

„Moje malé spórky, moje děti, mají prázdná břicha. Nenechám uzrálé stvoření ošidit je o potravu!“

Dveře se prudce rozletěly a zahradník se objevil v plném světle. Z jeho flekaté kůže vyrůstaly šedočerné úponky, spojující ho s chatrčí jako houbovitou loutku. Než stačil vyrazit ze dveří, Gacgen již pozvedl meč. Nemilosrdným šikmým sekem seshora Drašoka naplno zasáhl.

Puch, který se vyvalil ze dveří chatrče, Neolase úplně ochromil. Otřesen se odpotácel dál a vyzvracel se do záhonu černých hub. Sčítací kniha mu vypadla z rukou a jen bočním viděním zahlédl blýskající se ocel. Drašok navzdory svým zraněním na Gacgena stále dorážel a donutil ho, aby ustoupil, avšak Gacgenův meč mezi nimi stále vířil jak ocelová stěna. Každý další úder uštědřený nepřítelmu muži oslaboval jeho útoky, až mu nakonec nezbyla žádná síla k dalšímu boji.

Neolas, zcela otřesen tím, co se kolem něj odehrálo, se snažil opět získat rovnováhu. Nějaká ruka sevřela jeho paži a on úlekem téměř vyletěl z kůže. Naštěstí to byl Gacgen, který mu pomáhal na nohy. Nepřítel, rozsekaný na kusy, ležel poblíž. Žádná krev nebyla vidět, ale z mrtvého těla se do vzduchu rozptýlilo mračno výtrusů, které oba muže přimělo zakrýt si ústa rukávem. Neolas zvedl svou sčítací knihu a nechal elfa, aby ho odvedl stranou, pryč od svíjejících se hub.

„Spórky,“ odplivl si Gacgen. „Mláďata. Nevím, jestli on krmil je, nebo ony jeho...“ Zavrtěl hlavou a znechuceně se podíval na chatrč. „Měli bychom ji spálit.“

Neolas neprotestoval. Gacgen pomocí křesadla a troudu rozžehl provizorní pochodeň. Kolem vchodu do chatrče nahrnul hromádku suché trávy a větviček a zapálil ji. Plameny začaly olizovat zdi a vyrazily za většími houbami, ale Gacgen s Neolaselem už oheň nesledovali.

Neolas si na zádech nadhodil sčítací knihu. Dnes jej obzvláště tížila. Vydali se dál na východ, rádi, že nechávají Stromodar za sebou.

„Tvoje práce s mečem byla obdivuhodná,“ poznamenal Neolas. „Jako tvé instinkty.“

Gacgen skromně pokývl. „Když jsem byl mladý, pracoval jsem pro Dvanáctku.“ Pak dodal: „Ne z nějakého idealismu.“

Neolas se zeptal: „Co tě k nim přivedlo?“

I když se většinou nezajímal o osudy svých zaměstnanců, tento muž mu právě zachránil život.

Gacgen odpověděl: „Něco jsem hledal. Když jsem to nenašel, šel jsem pryč.“

Tajmůstkář, pomyslel si Neolas. „O mně se vlastně dá říct totéž.“ Neolas pochopil mlčení jako výzvu k upřesnění.

„Mám ženu v Zátoce Vzvoru,“ řekl. „Čeká dítě.“

Gacgen nic neřekl, ale mírně se zamračil, když jeho myšlenky pronikly jinak pečlivě střeženou maskou.

Neolas řekl: „Nevíme jistě, zda je Odkaz omezen nějakými zeměpisnými hranicemi. Kdybych dokázal najít nějaký vzorec, méně postiženou oblast...“ Pokrčil rameny. „Vévoda platí za vyplněné sčítací knihy slušné prémie, takže bychom si mohli dovolit se chvíli držet dál od města.“

„Najít vzorec v Odkazu je asi stejně tak pravděpodobné, jako naučit xauripa tančit valčík,“ usklíbl se Gacgen.

Proti své vůli se Neolas musel zasmát.

„Ty máš děti?“ zeptal se Gacgena.

„Ne.“ Prve to znělo, jako by Gacgen už neměl co dodat. Pak ale pokračoval: „Děti vyžadují stálost, a tu jsem nikdy neměl.“

Obrátil se k Neolasovi, ale vyslovení další myšlenky zřejmě si rozmyslel.

Dotazovaní v Einině Odpočinku prahli po jakékoliv špetce naděje a viseli na Neolasovi pohledem, aby jim nějakou dal. Kdyby jen věděli, že on dělal to samé. Průzkumy naznačily, že v Odpočinku to není o nic lepší než jinde. Přestože získal svých deset respondentů, měl pocit, že je to málo. Gacgen byl při této návštěvě tišší, než bylo obvyklé.

Neolas seděl před hořícím krbem v jejich pokoji s otevřenou sčítací knihou. Její stránky zvlhly rosou či deštěm, a tak je musel sušit. Gacgen stále zůstával zahloubaný do sebe. Chápal to; koneckonců elfa neplatil za jeho názor. Proto byl Neolas překvapen, když Gacgen bez vyzvání promluvil.

„Eir Glanfath,“ řekl.

„Prosím?“ otázal se Neolas.

„Možná bys mohl odpovědi najít tam,“ odvětil Gacgen.

„To by nás zavedlo příliš daleko od Jelenolesí,“ namítl Neolas.

„Ano, to rozhodně.“ Gacgen přistoupil blíž. „Ale dozvěděl ses vše, co se od těchto vesničanů dalo zjistit. Jakou má cenu trmácet se do Brodu nebo Baelovína, když víš, že výsledek bude stejný?“

Pravdivost jeho prohlášení nemohl Neolas popřít. Snažil se přijít na motiv svého společníka.

„Ale Glanfathané?“ zeptal se. „Většina by raději úředníka zabila, než by ho trpěla ve své zemi.“

„Ne když budou vědět, že cestuješ s jedním z nich.“

Neolas zvědavě pozvedl obočí. Gacgen usedl proti němu a vyprávěl mu svůj příběh. Mluvil zdrženlivě, vážice při svém hlubokém smyslu pro soukromí každé slovo.

Gacgen vyrůstal v sirotčinci v jelenoleském pohraničí. Když dosáhl správného věku, jeho opatrovníci ho vypustili do světa a předali mu dědictví po jeho matce – opasek se sponou ve tvaru vlčí hlavy. Řemeslníci a znalci jej určili jako jasně glanfathský výrobek. Dost drahý na to, aby za zdědění stál.

Od prvního dne svobody využil Gacgen každou příležitost ke křížování Eir Glanfath v pátrání po svých kořenech.

„Navštívil jsem zvláštní místa a dělal zoufalé věci, abych našel svůj lid.“

„Až ses při tom dokonce zapletl s Dvanáctkou,“ poznamenal Neolas. Dílek z minulosti jeho společníka najednou zapadl na své místo.

„Tak,“ potvrdil. „Časem jsem poznal kmeny i mimo žoldnéřské šarvátky. Došel jsem až do Dvou Jilmů, ale nikdo tam nevěděl o rodině, která by dala své dítě Jelenoleským.“

V krbu zapraskalo poleno. Neolas odsunul svou knihu stranou.

„Hezký příběh,“ řekl, „ale vévoda za průzkum Eir Glanfath neplatí a já musím být koncem měsíce zpět v Zátocě Vzduchu.“

„Tehle průzkum nebude pro vévodu,“ řekl Gacgen. „Bude pro tvou rodinu. Chceš snad, aby se tvé dítě narodilo ve stínu Odkazu?“

Gacgen prošťrachal Neolasovy papíry, dokud nevylovil mapu. Uchopil brk a nakreslil cestu na východ, která mohla vycházet jedině ze zkušenosti a důvěrné znalosti. Neolas to skepticky sledoval. Gacgen navrhl úplnou změnu jejich trasy zabíhající obloukem do Eir Glanfath tak šikovně, že by se dostali zpět do Jelenolesí jen s poměrně malým zpožděním.

„To, co navrhuji, je stále jen objížďka,“ řekl Gacgen.

„Možná i taková, kterou jsme si nemohli dovolit vynechat,“ přemýšlel Neolas. „Co z toho budeš mít ty? Neříkej mi, že je to z čisté dobroty srdce.“

Gacgen zaváhal. „Ve Dvanáctce jsem dělal věci, na které nejsem hrdý. Moje krev – současná ani budoucí – by mě neměla vidět v takovém světle. Pomoc tvojí rodině by byla mnohem...“ chvíli si snažil vybavit si slovo, které rozhodně nepatřilo k nejužívanějším v jeho slovníku, „...vznešenější hon.“

„Jaká je šance, že tam najdeme tvoji rodinu?“ zeptal se Neolas.

Gacgen zauvažoval. „Stejně dobrá, jako že najdeme místo, kde se děti rodí neporušené.“

Za svítání opustili Einin Odpočinek a brzy nato i hlavní cestu. Nějaký čas byla cesta vyznačena čerstvými otisky kol vozů, ale brzy se vydali otevřenou planinou k linii vysokých stromů na obzoru. Neolas pocítil záchvěv vzrušení.

„Žiji životem úředníka,“ řekl, „ale neznamena to, že jsem nikdy neuvažoval o změně.“

Nemuseli se příliš často dívat na kompas, aby udrželi správný směr, nyní jim stačilo mít řeku stále po své levici. Protože je jejich cesta zavedla daleko na sever od Dvou Jilmů, Gacgen dumal o jisté nepolapitelnosti glanfathských osadníků. V jejich povaze bylo kočovnictví stále pevně zakořeněno.

Přesto je první setkání s nimi překvapilo. Neolas si zrovna povytáhl nohavice, aby překročil jakýsi kořen, když do kmene vedle jeho ucha zadrnčel šíp.

„Další krok bych nedělala,“ upozornil ho odměřený ženský hlas, mrazivý ve své vážnosti. Přestože Neolas i Gacgen pečlivě prohlíželi své okolí, nemohli mluvčí zahlédnout.

„Na čí rozkaz?“ optal se Neolas. Odpovědí mu byl krátký smích.

„Na rozkaz úmluvy starší, než jsou země nás obou. Vraťte se, estramorwn, nebo jděte jinam,“ doporučil jim hlas.

Neolas i Gacgen se letmo rozhlédli. *Tak cizinci*, ušklíbl se Gacgen. Pak vysoký elf něco zvolal v jazyce, který Neolas nikdy předtím neslyšel, plný slov nesrozumitelných jeho jelenoleskému uchu. Následovala dlouhá odmlka – až měli pocit, jako by celý les zatajil dech.

Zachřestění listů ohlásilo vstup příchozí. Byla to orlanka, jen o nějaký ten coul vyšší než Neolas, jinak ale úplně jiná. Její dlouhé uši byly stočeny zpět jako listy vavřínového věnce a tvář jí pokrývala složitě vzorovaná hnědá srst. Nic z toho ovšem nebylo důležitější než šíp v jejím luku, kterým jim mířila na hlavu.

Zeptala se: „Kdo jste?“

Neolas nechal Gacgena, aby si s orlankou promluvil a vyptal se jí na Odkaz. Jakýkoliv zásah do jejich rozmluvy by byl zbytečný, i když by si velmi rád promluvil o Odkazu s někým z těchto krajů. Občas orlanka pohlédla na Neolase a znepokojivým způsobem zavětrila.

Posléze ukončila svůj rozhovor s Gacgenem a představila se Neolasovi jako Alrow z kmene Jeřába.

„Nemohu mluvit s tvým přítelem o tom, jak Odkaz postihl náš lid,“ řekla, „ale znám někoho, kdo by mohl.“ Přes obličej se jí mihl zlý úšklebek. „Tedy jestli vás nezabije. Hodně štěstí, malý estramore.“

Mrkla na Neolase a zmizela mezi stromy.

„Gacgene!“ zavolala ještě. „Drž se příkladu svého přítele a nehni se z místa.“

Velký elf sebou při této poznámce trhl. Znalost jazyka a místních zvyků z něj očividně Glanfathana nedělaly. Neolas ho chápal. Různé skupiny z jeho rasy na sebe velmi často nahlížely s podobným pohrdáním.

Tiše spolu hovořili o cestě dál, když na mýtinu vyšla slepá orlanka. S jejího krku splývala bílá srst a nosila ceremoniální šat ze splétaného rákosí. Chtěli ji pozdravit a pomoci jí, ale zjevně neměla s chůzí po lese žádné potíže. Obrátila se na Gacgena, jako by ho poznala.

„Ztratil ses?“ Aniž by čekala na odpověď, vzala ho za ruku a zvedla jeho dlaň ke své tváři. „Pozoruhodné,“ řekla. „Máš nějaký měděný pand,

estramore?“

„Zajisté, paní.“ Neolas sáhl do kapsy a vytáhl hrst malých mincí.

Stařena přejela okrajem mince po Gacgenově zápěstí a pak k ní přičichla. Její povadlé rysy nabyly vzrušeného vzhledu.

„Tvá esence mi je povědomá,“ řekla. „Zesiluje směrem k trhu jihovýchodně odsud, ale víc nevím. Je tam krámeček ozdobený znamením vlka. Možná tam budou něco vědět o tvém rodu.“

Pustila jeho ruku a nerozhodně se zamračila. Gacgen byl natolik zaujatý jejími slovy, že si toho nevšiml, ale Neolas se odhodlal.

„Dokážete vycítit duševní energii?“ otázal se Neolas.

„Něco na ten způsob,“ odpověděla stařena.

„Děkuji ti za tvé nahlédnutí, paní,“ s úklonou poděkoval Gacgen. Neolas se rovněž uklonil a zdvořile si odkašlal. Stařena k němu obrátila slepý pohled.

„Hledáš informace o Odkazu,“ usoudila. „Já žádné nemám.“

Neolas hořce přikývl. „Chápu.“

„Mohu ti jen říci, že zdravé děti se rodí blíže Bílé marce,“ řekla a pokrčila rameny. „Bylo by lepší promluvit si se Strážci kamene. Pravděpodobně však nebudou chtít ukázat své matry estramorovi.“

Když se otočila, aby od nich odešla, ještě zavětrila ve vzduchu. S odporem ve tváři se obrátila k Neolasovi. „Nese se s tebou silný zápach. Je to městem, kde žiješ, zkaženým a přelidněným. Ale nejenom to. Pácheš zlou zemi.“ Přezíravě potřásla hlavou a odešla.

Neolas nejprve nevěděl, jak má její slova chápat. *Zlá země?* Zmateně se na sebe s Gacgenem podívali.

„To nemůže být ono,“ zamumlal Neolas. Ale pak ta myšlenka pomalu vyplula na povrch a Neolas přemýšlel, zda je to možné. Tak rychle, jak jen dokázal, vytáhl sčítací knihu a položil ji na zem. *Ne, ne, ne, ne, ne.*

Gacgen přistoupil blíž. „Něco se stalo?“ Jakmile Neolas otevřel sčítací knihu, elf se zastavil. Na mýtinu pronikl důvěrně známý zápach.

Stránka, kterou Neolas nalistoval, byla celá zplesnivělá. Malé bílé

kloboučky rašily na sloupcích čísel. Data, jména, čísla, vše bylo potaženo chlupatým povlakem. Otočil list, aby posoudil škody. List se odděloval neochotně, jako strup držící se na ráně.

„Spadla na zem, když jsi bojoval s Drašokem,“ řekl Neolas. „Nemyslíš, že...“

„Spal ji,“ řekl s chladnou rozhodností Gacgen.

Neolas na něj šokovaně upíral zrak. „Má rodina...“ hlesl.

Nedbal na pulzující houby, vytrhal nakažené stránky, zmačkal je do veliké koule, kterou mrštil do lesa. Týdny práce. Pak popadl hadr a vši silou drhl knihu, jako otrok na galéře drhnoucí palubu.

„Možná někdo na trhu bude mít nějaký prostředek... Nebo papír, na který bych přepsal cokoliv, co ještě půjde přečíst...“

Chtěl, aby Gacgen řekl něco povzbudivého, ale při pohledu na soustředěný klid jeho společníka mu bylo jasné, že toho se nedočká.

„Možná,“ řekl Neolas ještě jednou sám pro sebe.

Tržiště hledali skoro den a půl. Během té doby narazili na dvě skupiny Glanfathanů. První byli Strážci kamene, kteří vyslechli Gacgena, ale Neolas pro ně byl míň než vzduch. Druzí byli obchodníci z Řízeného kompasu. Velmi je potěšilo, když mohli své znalosti vyměnit za cestovatelské zážitky a informace o hraničních městech Jelenolesí. Jeden z nich se Neolasovi s pýchou pochlubil čerstvě narozenou neteří. Obě skupiny rovněž zajímalo, proč chtějí Neolas s Gacgenem navštívit trh, ale nevnucovali se s otázkami.

Po cestě se Neolas pokoušel do poškozené knihy načmárat nějaké poznámky a tak vykřesat ve své situaci alespoň jiskru naděje. Vytrhané stránky zamoření jen zpomalily. Záznamy ze Zlatavého Údolí už byly téměř celé pokryté odporným šedivým chmýřím. Těchto stránek litoval ze všech nejvíc, protože to bylo právě setkání s tamním bojovným obyvatelstvem, které jej donutilo najmout si Gacgena.

Když ucítili vařené maso a štěbetání zákazníků rozbilo ticho lesa, Neolas a Gacgen na sebe pohlédli ve vzájemném porozumění. Před nimi ležely barevné stánky a krámky a tlačilo se u nich značné množství glanfathských trpaslíků.

Naděje, že by tu Neolas s Gacgenem mohli jednoduše splynout s davem, tak nebyla valná. Neolas navíc správně poznamenal, že tito trpaslíci byli neobyčejně robustní a ve vousatých tvářích se jim zračila bojovnost a neústupnost.

„Nečekal jsem, že Ethik Nôl najdu tak daleko na severu,“ zašeptal Gacgen.

„Ethik Nôl?“ podivil se Neolas.

„Druidi,“ vysvětlil. „Blázni posedlí rituálními oběťmi a krvavými kouzly.“

Většina trpaslíků, které potkali, nosila jen skrovnou zbroj ze zvířecí kůže a dávali tak na odiv své početné jizvy.

„Teď si vzpomínám,“ prohlásil Neolas. „Vaří tu svou nechvalně proslulou válečnou barvu. To jim pomáhá být znamenitými bojovníky.“

Gacgen kývl. „Měli bychom zůstat pohromadě.“

Prodrali se davem a objevili bylinkářův stánek. Po prozkoumání sčítací knihy jim obchodník nabídl speciální lektvar proti plísni. Příprava by zabrala hodinu, ale co se týče úspěchu, nemohl jim nic zaručit. Když se Neolas zeptal na Odkaz, bylinkář jim sdělil, že tato krize není nic než pověra pocházející z Panenských Vodopádů. Neolas odešel s mírným optimismem, vyváženým strážlivou opatrností.

Nakonec spatřili boudu se symbolem vlčí hlavy na stěně z kůží, namalovaným zřejmě krví. Neolas s Gacgenem se drželi dál a sledovali, kdo přichází a odchází. Všichni zákazníci při odchodu nesli v náručí hliněné hrnce.

„Pojďme se tam podívat,“ navrhl Neolas.

Přešli uličku a otevřeli vchod do stanu.

První je do nosu udeřila vůně. Jako sirup hustý pach se líně vlnil vzduchem. Kolem vzdálené zdi byly rozestavěny řady vysokých nádob se symboly, jež byly Neolasovi úplně cizí. Nejméně dvanáct pomocníků v róbách promíchávalo obsah masivních kotlů. I když pod nimi nehořel žádný oheň, karmínová kapalina v kotlích vířila a bublala. Vousatý trpaslík zahlédl Neolase a Gacgena a mával na ně, aby je popohnal. Oslovil je s pečlivou výslovností. Jediné slovo, které Neolas rozeznal, bylo „estramor“, na které si stále více zvykal.

„Co aedyrsky?“ otázal se Neolas.

Trpaslík jej sjel podrážděným pohledem.

„Zavři tu zatracenou hubu! Vzduch během procesu míchání nesmí být ničím kontaminován!“ Dokud Neolas poutal trpaslíkovu pozornost, dělal Gacgen jakoby nic.

„Můj přítel se chtěl zeptat...“ začal. Ale než stačil větu dokončit, obrátil se trpaslík s vykulenýma očima na něj.

„Ty.“ řekl. „Už jsme se setkali?“ Přejížděl Gacgena pohledem seshora dolů jako nějaké fascinující umělecké dílo.

Elf se napřímil. „Ne. Není ale vyloučeno, že znáš mou rodinu, proto jsme také přišli.“

„Já tě přece znám,“ mumlal si trpaslík pod vousy. „Nemohl tvůj otec být nějaký svatý muž? Nebo tvá matka válečnice?“

„To nevím,“ přiznal Gacgen.

Neolasovi se nezamlouval způsob, jakým si kupec prohlížel Gacgena. Dovedl si představit, že Gacgenovi se zamlouvá ještě méně.

„Hledáme rodinu, která zanechala své dítě v jelenoleském sirotčinci,“ řekl Neolas.

„Hmm.“ Nebylo jasné, zda kupec Neolase vůbec vnímal. Dál si hladil vous a upřeně zíral na Gacgena. Náhle překvapeně zamrkal a horečnatě mumlal jakási slova glanfathsky. Otočil se k jednomu ze svých pomocníků. Rozčileně spolu mluvili a každou chvíli se s rostoucím zájmem podívali směrem k nim. Rozhovor vzbudil zájem i dalších přítomných ve stanu, kteří pozvolna utichali a natahovali krky, aby lépe slyšeli.

„Rozumíš něčemu z toho, co říkají?“ zašeptal Neolas Gacgenovi.

„Mluví příliš rychle.“

Kupec přerušil rozhovor a obrátil se ke dvojici. Ruce spráskl v přátelském gestu.

„Musíte mi prominout,“ řekl. „Uplynulo již drahně let, co jsem se naposledy setkal s mužem takové... *podstaty*. Nikdy jsem neměl to potěšení setkat se s tvou rodinou, ale všichni si jich velice vážíme. Kdybychom věděli, že měli syna, už dávno bychom tě vyhledali.“

Gacgen se úzkostlivě zeptal: „Chceš říci, že jsou mrtví?“

Oči kupce se zaleskly. „Ano, ale velmi dobře si na ně pamatujeme. Síla, kterou nám propůjčili, ta energie, zcela přesahuje obyčejná měřítká.“

Tleskl rukama. Pomocník předstoupil před Gacgena a podržel před ním hliněný hrnec. Neolas se postavil na špičky, aby mohl nahlédnout dovnitř. Mazlavý obsah byl téměř stejný, jako v dalších hrncích, ale tento už byl skoro prázdný. Kupec do něj zanořil prst a téměř láskyplně obsah zamíchal.

„*Blaidhcaw*,“ pronesl. „Vlčí barva. Nejsilnější směs, co jsem za celý svůj život měl tu čest namíchat. Měl bys být pyšný. Tvá matka a tvůj otec měli esenci, jaké na světě není rovno.“

Gacgenovi ještě plně nepochopil význam jeho slov, ale Neolase už pravda udeřila jako rána kladivem.

„Ó, bohové,“ zašeptal.

Gacgenův zrak se setkal s lačným pohledem kupce. Snažil se najít slova a jeho rty se stáhly do úzké, pevné linie. „Moje rodina byla obětována,“ odříkal pomalu, „k vytvoření válečné barvy?“

„Sami se nabídli ve prospěch společnosti,“ namítl kupec. „Mnoho bitev bylo vybojováno a vyhráno s jejich silou na naší straně. Na světě už nebylo podobné síly.“ Jeho výraz se změnil. „Dokud ses tu neobjevil ty. A to lidé pochybují o cyklické povaze přírody.“

Kolem se shromáždili pomocníci, aby sledovali rozhovor. S ústy úžasem otevřenými dokořán hleděli na Gacgena. Směr, kterým se to celé ubíralo, se Neolasovi vůbec nelíbil. Kupec byl náhle jako med a Gacgen bojoval o udržení myšlenek v rovnováze. Jedna věc mu byla naprosto jasná. Gacgenova rodina zemřela, patrně strašlivou smrtí, ve prospěch všech v tomto stanu.

„Kdybychom věděli, jak hrozné okolnosti nastanou,“ řekl kupec, „a jak se rozšíří Odkaz, nashromáždili bychom *blaidhcaw* v mnohem větším množství. Zde vidíš poslední zbytky našich zásob a po světě ho je ještě méně.“ Odvážným gestem položil ruku na Gacgenův biceps a stiskl. „Vaše síla je opět potřeba, bratře.“

Bratře. Neolas vycítil, jak mezi nimi něco neurčitého proběhlo. Pouto krve. Spojení tak silné a tak hmatatelné, že věděl, velmi dobře věděl, že tohle je přesně to, co Gacgen hledal. Vzdálenost mezi Neolasem a jeho společníkem

se najednou zdála nepřekonatelná. Gacgen zamrkal, jednou, dvakrát. Neolasovi připadalo, jako by se ozubená kola Gacgenovy myslí se skřípotem zasekla a vše se najednou zastavilo; vše vypadalo nehybně a tiše. Představa, že Gacgenovy naděje a možná i život náhle skončí, ho zneklidnila. Klid pominul, a když Gacgen svým hlasem narušil ticho, stalo se něco, co nikdo nečekal.

„Ne,“ řekl.

Rychlým pohybem vyškubl hrnec z rukou pomocníka a praštil s ním o zem. Krvavě rudé stříkance válečné barvy a hliněné střepy se rozletěly mezi přihlížející. Gacgen bleskurychle tasil meč.

„A doprdele,“ zamumlal Neolas.

Od hlubokého zoufalství po mocný, zuřivý vztek, emoce vřely v ovzduší stanu tak, že se zdálo, že celý stan se sám rozletí jako před okamžikem hrnec. Pomocník zaječel a kupec se vrhl vpřed. Gacgenův meč, špičkou dotýkající se jeho hrdla, ho přiměl se zastavit. Zuřivý vztek planoucí v očích kupce naznačoval, že by se milerád napíchl na ostří, jen kdyby tak mohl ovinout a sevřít prsty kolem znesvětitelova hrdla. Pomocníci, stojící za ním, ze záhybů rób vytáhli nabroušené dýky.

„Ty zrúdo!“ zařval kupec. „Síla našich lidí. Tvoje dědictví! Takhle ho zničit!“

Plivl Gacgenovi pod nohy. „Lepší by to bylo s tvým souhlasem, ale obejdeme se i bez něj.“ S pohledem upřeným na kupce řekl Gacgen Neolasovi:

„Čas jít.“

Škubnutí jeho rtů napovědělo, že si zatím není zcela jist, jak to zařídit.

Protože si Neolase zatím nikdo nevsímal, zvedl ruku, aby na sebe upoutal pozornost. Sejmul si ze zad sčítací knihu a objal ji jako starého přítele. Mohla to být jen jeho představa, ale cítil, jako by se uvnitř ní cosi svíjelo. Otevřel knihu na nejnakaženější stránce. Dlouhá vlákna hub a plísni se líně táhla jako slizké šlachy. Kupec na něj pohlédl těsně před tím, než se Neolas mocně nadechl a vši silou foukl na stránku. Vyslal tak do zaplněného stanu hustý mrak výtrusů. Kupec si zakryl oči a zavyl. Pomocníci zmateně pobíhali a snažili se ochránit nezakryté hrnce válečné barvy před kontaminací. Neolas zaklapl knihu, popadl Gacgena a vytáhl ho před stan.

Utíkali soumrakem za svými prodlužujícími se stíny, dokud se na ztemnělou noční oblohu nevyhoupl měsíc. Neolas a Gacgen se vyčerpáním zhroutili na okraji lesní mýtiny.

„Promiň,“ hlesl Neolas.

Gacgen lapal po dechu. „Co tvá kniha?“

Neolas ji stále tiskl k hrudi. Do vazby už bylo vytlačeno několik otisků od pevného úchopu rukou. Vypadala nehmotná a křehce. Docela rád by věděl, jestli přežije cestu zpět do Jelenolesí.

„To se časem pozná,“ řekl.

Vskutku. I kdyby sčítací kniha vydržela dostatečně dlouho, aby stihl záznamy přepsat, Neolas přemýšlel, zda země na východ od Jelenolesí opravdu zůstaly Odkazu ušetřeny a také to tak zůstane. To poví jen čas.

Gacgen pozoroval své boty, potřísněné zbytky rudé barvy.

„Víš,“ řekl Neolas, „i když tvá rodina svůj osud uvítala, zřejmě chtěli, abys ty sám žil plnohodnotný život. Měli své důvody. To může být vše, co se ti kdy povede vypátrat.“

Gacgen se na něj podíval a zamyšleně svažtil čelo. Myšlenkami byl stále ve stanu toho kupce. Vzpomínal i na Stromodar, Einin Odpočinek a dokonce i na Drašokovu chatrč.

„Rodina dokáže neuvěřitelné věci,“ řekl.

KONEC